

невідомого в знаннях у відоме, невміль у вміння та навички), здійснити трансформацію суспільних науково обґрунтованих мовних, мовленнєвих і комунікативних надбань в осмислені здобутків студентів, що забезпечить свідоме розуміння мови, відповідальне ставлення до власного мовлення, постійну та наполегливу працю над його вдосконаленням.

У перспективі плануємо дослідити методичний аспект навчальної діяльності викладача вищої школи на заняттях з української мови, визначити ефективні умови й способи проектування і проведення занять з метою розвитку мовної особистості студента-філолога.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бацевич Ф.С. Основи комунікативної лінгвістики: [підручник] / Ф.С. Бацевич – К.: Видавничий центр «Академія», 2004. – 344 с.
2. Караулов Ю.Н. Русский язык и языковая личность / Ю.Н. Караулов. – М.: Наука, 1987. – 264 с.
3. Мацько Л. Матимемо те, що зробимо / Л. Мацько // Дивослово. – 2001. – № 9. – С.2-3.
4. Пентилюк М.І. Актуальні проблеми сучасної лінгводидактики: збірник статей / М.І. Пентилюк. – К.: Ленвіт, 2011. – 256 с.
5. Семенов О.М. Професійна підготовка майбутніх учителів української мови і літератури: монографія / О.М. Семенов. – Суми: ВВП «Мрія» ТОВ, 2005 – 404 с.
6. Словник-довідник з української лінгводидактики: навч. посіб. / кол. авторів за ред. М.І. Пентилюк. – К.: Ленвіт, 2015. – 320 с.
7. Хом'як І.М. Узагальнений тип мовної особистості / І.М. Хом'як // Актуальні проблеми сучасної філології. Мовознавчі студії збірник наукових праць Рівненського державного гуманітарного університету. – Острогор – Рівне: Вид-во Національного університету «Острозька академія», 2013. – Вип. 21(3). – 192 с.
8. Черкаська О. Формування мовної і комунікативної компетенції мовної особистості у вищій школі / О. Черкаська // Вища школа. – 2010. – № 12. – С.63-72.

Т.В. КОСТОЛОВИЧ. ОСОБЕННОСТИ ФОРМИРОВАНИЯ ЯЗЫКОВОЙ ЛИЧНОСТИ БУДУЩЕГО ФИЛОЛОГА

Резюме. В статье раскрыто семантическое и структурное наполнение термина «языковая личность» и «коммуникативная личность студента-филолога». Определены особенности формирования языковой личности, ее уровне и составляющие. Проанализированы объективные и субъективные факторы, которые влияют на развитие будущего словесника. Исследована актуальность проблемы формирования языковой личности будущего филолога.

Ключевые слова: языковая личность, языковая личность студента-филолога, коммуникативная компетентность, коммуникативная компетентность студента-филолога.

T.V. KOSTOLOVYCH. FEATURES OF PROSPECTIVE PHILOLOGIST LANGUAGE PERSONALITY FORMATION

The summary. The semantic and structural filling of terms “language identity” and “communicative personality of student-philologist” are demonstrated in the article. The features of language identity formation, its levels and components are defined. The objective and subjective factors which influence development of prospective philologist are analyzed. The topicality of the issue of language identity formation of prospective philologist is researched.

Key words: linguistic personality, linguistic identity of the student-philologist, communicative competence, communicative competence of the student-philologist.

Рекомендовано до друку.
Д-р. пед. наук, проф. С.Г. Карпенчук.

Одержано редакцією 25.02.2016 р.

УДК: 373. 3. 091. 33 - 028. 22

А.А. РОМАНЮК

ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ СУЧАСНИХ ЗАСОБІВ НАОЧНОСТІ У ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ В КОНТЕКСТІ НОВИХ ПЕДАГОГІЧНИХ ПАРАДИГМ

Резюме. Наочність є невід'ємною частиною навчального процесу. Розвиток інформаційно-комунікаційних технологій призвів до появи нових «сучасних засобів наочності», використання яких сприяє не тільки покращенню організації навчального процесу, але й більшій якійсній теоретичній та практичній підготовці учнів до реалій сучасного життя.

Ключові слова: наочність, засоби наочності, сучасні засоби наочності, види наочності.

Постановка проблеми. Для ефективного навчання важливою і необхідною складовою є використання різних видів наочності. Це особливо актуально для початкової школи, зокрема, через вікові особливості учнів

© А.А. Романюк, 2016

молодшого шкільного віку. Завдяки можливості використання різних видів наочності (від предметів, картинок, жестів до відеофрагментів та комп'ютерних програм), вчитель має можливість демонструвати явища об'єктивної дійсності. Тому актуальним є розширення застосування різних видів наочності в навчально-виховному процесі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Наочність як принцип навчання була вперше науково обґрунтована в педагогічній праці Я.А. Коменського «Велика дидактика». Він зазначав, що джерело знань про світ – це наші відчуття. На цій підставі Я.А. Коменський сформулював золоте правило дидактики: «Тому нехай буде для учнів золотим правилом: все, що тільки можна, пропонувати для сприймання відчуттями, а саме видиме – для сприймання зором, чутне – слухом, запахи – нюхом, що підлягає смаку – смаком, доступне дотику – дотиком. Якщо які-небудь предмети можна сприймати одразу декількома відчуттями, нехай вони відразу й схвачуються декількома чуттями» [4, 302]. Видатний швейцарський педагог Й.Г. Песталоцці вважав наочність абсолютною основою будь-якого пізнання і наголошував, що чуттєве сприйняття є єдиним фундаментом будь-якого людського пізнання. Наочне навчання є «лише простим продовженням того, що було закладено природою в якості інстинкту і навіть у тих же природних проявах» [5, 164]. Наочне навчання, за Й.Г. Песталоцці, досить близьке за змістом до «золотого правила»: «Чим більшою кількістю чуттів ти пізнаєш суть явища чи будь-якого предмета, тим правильнішими будуть твої знання про нього» [5, 249]. К.Д. Ушинський у своїх працях стверджував, що діти мислять формами, кольором, звуками, відчуттями, а тому ефективність навчання підвищується зі збільшенням використання учнями в навчанні кількості органів чуття. Особливості та доцільність використання різних типів наочних методів у початковій школі були розглянуті такими науковцями та методистами, як О.С. Казачинер, Б.В. Беляєв, К.Б. Карпова, А.С. Лур'є, М.В. Ляховицький та ін. Однак, питання застосування різних видів наочності, поєднання їх з іншими методами і прийомами у процесі навчання дітьми молодшого шкільного віку й досі залишається актуальним.

Мета статті: розглянути різні види засобів наочності, які використовують педагоги в навчально-виховному процесі, з'ясувати педагогічні вимоги для використання наочності у початковій школі.

Виклад основного матеріалу. Наочність у педагогічних дослідженнях тлумачать по-різному, а саме: ілюстрація вчителем усного викладу матеріалу (М. Волович), засіб пізнавальної діяльності (Н. Поліванова), форма подання навчального матеріалу, властивість навчальних моделей (Л. Фрідман), дидактичний принцип (Л. Занков). Сучасні дидакти, зокрема С. Архангельський, С. Баранов, В. Бондар, Н. Волкова, В. Євдокімов, Л. Занков, А. Зільберштейн, А. Маслов, Н. Менчинська, М. Мороз, А. Розуменко, О. Савченко, Л. Скаткін, І. Харламов, В. Ягуповта та інші, розглядають наочність як джерело знань, на основі якого формуються чуттєві уявлення й поняття, як ілюстрацію до положень, що вивчаються, опору для абстрактного мислення. У сучасній педагогіці тлумачення принципу наочності збігається з розумінням наочного навчання Я. Коменським, Й. Песталоцці, К. Ушинським. Деякі автори вважають, що наочність – це один з основних принципів дидактики, на основі якого формується абстрактне мислення особистості, що є характеристикою чуттєвого сприйняття об'єктивної дійсності, побудованого на конкретних образах. Наочність є основою формування чуттєвих уявлень та понять, ілюстрацій до законів, які вивчаються й тлумачаться нами як рушійна сила до абстрактного мислення.

За І. Малафіїком, засоби наочності можуть бути натуральними (природні реальні предмети, явища, процеси, факти), зображувальними (картини, муляжі, копії), знаково-символічними (формули, графіки, діаграми, схеми) та у вигляді моделей. Інформативна насиченість зображувальних засобів навчання дещо менша, ніж натуральних об'єктів, але в цих засобах може бути виділено той аспект сприйняття, який має найбільше значення для навчання. Знаково-символічні засоби більшою мірою, ніж будь-які інші, дають змогу виокремити суть предмета вивчення, тобто сприяють розвитку мислення й уяви, показують співвідношення між окремими елементами явищ, зв'язки та залежності між різними складовими об'єкта. Моделі – особливий вид засобів наочності, який за своїм функціональним призначенням є ближчим до зображувальних, але ще більше акцентує увагу учнів на конкретному аспекті об'єкта вивчення [4, 358]. Згідно з іншими класифікаціями, наочність поділяють на умовно-графічну (символічну та схематичну), предметну, зображувальну та технічні засоби навчання (Є. Певцова); візуальну (ілюстрації, схематичні зображення, фотографії тощо), аудіальну, кінестетичну (зразки речовин, які можна дослідити за допомогою тактильних відчуттів) та мовну (словесний опис, який здатний викликати в учнів утворення психічного образу) (І. Осмоловська); натуральну (предметну); зображувальну (образно-опосередковану), умовно-зображувальну (схематичну) і символічну (Т. Бодненко, О. Куліш). Деякі автори (Ю. Бабанський) створюють класифікації на основі дидактичних функцій (наочність природна; експериментальна; картинна і картинно-динамічна, об'ємна, звукова, символічна, графічна, змішана).

На основі проаналізованих наукових публікацій можна зробити висновок, що існують різні підходи до класифікації засобів наочності. Дослідники, вибравши ознаку для класифікації, нерідко один і той самий вид наочності називають по-різному. Така неоднозначність наукових підходів заважає педагогу з'ясувати специфічні особливості засобів наочності й усвідомити функціональне призначення кожного виду.

Сучасні інформаційно-комунікаційні технології (ІКТ), їх бурхливий розвиток дають можливість говорити про нові, так звані, сучасні засоби наочності. Так, Н. Гнедко у своєму дослідженні вводить і розкриває дефініцію поняття «засоби віртуальної наочності» (ЗВН) – це цифрові засоби наочності, які створені в результаті комплексного застосування мультимедіа та гіпертексту (гіпермедіа) з метою ефективного

відображення навчального матеріалу. Дослідниця вважає, що засоби віртуальної наочності можна називати засобами дидактичної наочності нового покоління, оскільки вони, крім властивостей традиційної наочності, мають нові особливі властивості та можливості, що зумовлені специфікою ІКТ, мовою екранної культури (синтез медій, інтерактивність, моделювання, гіпермедіа-будова, можливість керування часом показу, виразність графіки, здатність зміни робочих параметрів роботи та ін.) [2, 37]. За призначенням розрізняє такі засоби віртуальної наочності, як віртуальна майстерня, віртуальна програма-конструктор, програма-лабораторія; віртуальний навчально-контролюючий комплекс; віртуальна презентація; віртуальна енциклопедія (словник); віртуальний музей (віртуальний путівник); віртуальна навчальна гра; віртуальна анімована карта; віртуальний навчальний заклад (школа, університет, академія); віртуальне сховище засобів наочності; віртуальне навчальне середовище зі «штучним інтелектом» [2, 117].

У зв'язку з виникненням глобальної мережі Інтернет і появи нових інформаційних технологій, які пов'язані з комп'ютерними комунікаціями і реалізацією функцій створення, збору, обробки, зберігання, передачі та використання навчальної інформації, які можна реалізувати через методи інформаційних технологій в процесі спілкування на відстані. Інтернет-ресурси, такі як освітні веб-сайти, блоги можна використовувати як засоби наочності в навчальній діяльності.

Мультимедійні технології дозволяють створювати мультимедійні засоби наочності: електронні книги або електронні підручники, навчальні посібники, мультимедійні презентації, публікації, комп'ютерні фільми, гіпертекстові інформаційно-довідкові системи – архіви, каталоги, довідники, енциклопедії, тестуючі та моделюючі програми-тренажери. У цих продуктах об'єднуються текстова, графічна, аудіо- та відеоінформація, анімація. Як принципово новий навчальний засіб електронна книга відкрила можливості «читати», аналізувати «живі» озвучені сторінки, тобто можливості бачити, чути, читати. Мультимедіа-технології перетворили комп'ютер на повноцінного співрозмовника, дозволили учням (будь-якого віку), не виходячи з навчальної аудиторії, будинку, офісу, бути присутніми на лекціях видатних вчених, брати участь у конференціях, діалогах, вести кореспонденцію.

Отже, мультимедійні, інтерактивні, віртуальні засоби, які можна використати в навчально-виховному процесі, є прикладами сучасних засобів наочності.

У сучасній українській школі використовують як традиційні технології навчання (пояснювально-ілюстративна, проблемна, програмована, диференційована та ін.), так і нові технології навчання (особистісно-орієнтована, групова, розвивальна, технологія формування творчої особистості, технологія навчання як дослідження, модульно-рейтингова, нові інформаційні технології).

В основі особистісно орієнтованого навчання лежить особистісна парадигма, згідно з якою акцент зроблено на розвиток у суб'єктів навчання особистісного ставлення до світу, діяльності, до себе. В особистісній педагогіці учень – творець і будівник себе й своєї діяльності. Метою особистісно орієнтованого навчання є цілісна особистість у єдності її когнітивних і власне особистісних якостей.

В системі особистісно орієнтованого навчання урок залишається основним елементом навчального процесу, але змінюється його функція, форма організації. Метою такого уроку є не повідомлення та перевірка рівня знань, а виявлення досвіду учнів у відповідності до змісту матеріалу, який викладає вчитель. Орієнтовно структура особистісно орієнтованого уроку може містити такі етапи (за С. Подмазіним): орієнтація, визначення мети, проектування, організація виконання плану діяльності, контрольньо-оцінювальний етап, заключний етап.

Основою розвивального навчання є суб'єктна парадигма, згідно з якою акцент в організації діяльності учнів роблять на їхній самостійності, операційно-технічній активності. Розвиток особистості трактують як загальний психічний чи інтелектуальний розвиток. Змістовна, ціннісна сфера особистості задіяна в технологіях суб'єктної педагогіки («розвивальне навчання») або як побіжний продукт діяльності учнів, або обмежена винятково пізнавальною сферою. Метою «розвивального навчання» є індивід як суб'єкт навчальної діяльності. Особистість – це індивід, який виступає не лише об'єктом діяльності, а й суб'єктом взаємин. Суб'єктом взаємин у такому навчанні є педагог, учень – провідник ідей педагога.

Орієнтовно структура уроку в системі розвивального навчання може включати такі етапи: мотивація (визначення необхідності навчання), проблема (створення проблемної ситуації, для розв'язання якої потрібно засвоїти нове), аналіз (дослідження навчального матеріалу), моделювання (узагальнення проаналізованого схемою, моделлю, алгоритмом тощо), конкретизація (перевірка роботи нового способу, дії), дія узагальнення (остаточне визначення теми й досягнення мети уроку), рефлексія.

Компетентнісне навчання – це навчання, яке орієнтоване на розвиток особистості, її культури мислення, аналітичної рефлексії, самостійності і відповідальності за прийняті рішення. Основна мета такого навчання – формування високого рівня соціальної зрілості учнів, компетентнісного ставлення особистості до життя. Критеріями такого ставлення є осмислене вирішення життєвих ситуацій, міжособистісних конфліктів, здатність до оцінки меж своєї активності, висока культура споживання, відповідальне ставлення до здоров'я тощо. Школа повинна організовувати навчальний процес так, щоб сприяти розвитку предметних, загальнопредметних та ключових компетентностей учнів. Орієнтовно структура уроку в системі компетентнісного навчання може включати такі етапи: модуль вступного повторення (етап актуалізації опорних знань учнів), модуль вивчення нового матеріалу (етап засвоєння нових знань), модуль практики (етап формування та вдосконалення вмінь і навичок), модуль спостереження і діагностики (етап контрольньо-коригувальний), модуль домашньої роботи,

модуль узагальнення і систематизації (етап узагальнення і систематизації знань, умінь і навичок), модуль психологічного супроводу, модуль рефлексії (етап підсумків уроку).

Незалежно від того, яку технологію навчання використовує вчитель, урок є основною формою освітньої діяльності. Різні типи уроків мають свою структуру, тобто урок складається з певних етапів, кожен з яких має свою навчально-виховну мету і реалізує певні дидактичні завдання. Засоби наочності можуть бути використані вчителем практично на всіх етапах навчання: на етапі пояснення нового матеріалу (подання інформації), на етапі закріплення та формування навичок (навчання учнів тих чи інших дій), на етапі контролю за засвоєнням знань і формуванням умінь (оцінка результатів роботи учнів), на етапі систематизації, повторення, узагальнення матеріалу (виділення головного, найбільш важливого в досліджуваному матеріалі). Отже, різні системи освіти, концепції та парадигми навчання поєднує визнання й розуміння необхідності ефективного використання різних форм і засобів наочності у педагогічному процесі.

О. Кузьминський сформулював умови, яких необхідно дотримуватись при використанні засобів наочності: урахування вікових, психофізіологічних особливостей учнів; визначення проміжку часу; відповідність навчальному матеріалу; раціональне поєднання різних методів і форм викладу навчального матеріалу та управління його сприйняттям. Одні види наочності сприяють пожеввленню уявлень (різноманітні дії та об'єкти), інші є опорою для абстрактного мислення. Наочність застосовують як засіб пізнання нового, для ілюстрації думки, розвитку спостережливості, кращого запам'ятовування матеріалу. Також потрібно враховувати, що наочні засоби навчання найбільш успішно вирішують наступні дидактичні завдання:

- сприяють розвитку в учнів наочно-образного мислення;
- виступають в ролі засобу активізації уваги при засвоєнні будь-якого навчального матеріалу;
- сприяють активізації навчально-пізнавальної діяльності школярів;
- дозволяють конкретизувати теоретичні питання, що розглядаються;
- розширюють сферу практичних застосувань об'єктів, що розглядаються, які безпосередньо не можуть бути використані для спостереження на уроці;
- створюють можливості для моделювання явищ, що безпосередньо не спостерігаються;
- наочно систематизують і класифікують досліджувані явища на схемах, таблицях і т.п.;
- виступають в ролі методів стимулювання інтересу до учіння, створення установки на ефективне учіння;
- дозволяють в конкретизованій формі одержати інформацію про ступінь навчального матеріалу [6, 124-125].

Використання наочності у навчальному процесі початкової школи відіграє переважно допоміжну роль, однак іноді навчальний матеріал (наприклад, явища, предмети, які учні не можуть безпосередньо сприймати) має такий характер, що без унаочнення правильне уявлення про новий об'єкт взагалі неможливе. Важливо не тільки правильно дібрати наочність до уроку, а й продумати, як поставити запитання, щоб, створюваний в учнів, зоровий образ активно реалізував мету уроку. Таким чином, у початкових класах застосування наочності має на меті:

- збагачення і розширення безпосереднього чуттєвого досвіду учнів;
- розвиток спостережливості;
- пізнання конкретних властивостей предметів під час практичної діяльності;
- створення умов для переходу до абстрактного мислення;
- опори для самостійного навчання;
- систематизації навчального матеріалу [6, 153-154].

Висновки. Застосування різних видів наочності у початковій школі дуже актуальна в сучасній освіті. Особливо важлива роль наочності в процесі розвитку мислення у школярів молодшого віку. Ефективність оволодіння навчальним матеріалом молодшими школярами залежить від правильного поєднання різних видів наочності, використання різних видів наочності в тісному зв'язку з різними формами, методами та прийомами навчання, підтримання мотивації до навчання в цілому. Формування компетентностей у дітей молодшого шкільного віку неможливе без доцільного застосування різних видів наочності. Використання наочності на уроці повинно бути цілеспрямованим і методично виправданим. А це вимагає серйозного підходу до їх адекватного вибору. Отже, доцільно виділити такі вимоги до використання наочності у навчальному процесі початкової школи: 1) відповідність наочності змісту виучуваного матеріалу; 2) виділення найважливіших ознак предмета; 3) естетичне оформлення наочності; 4) вчасне використання наочності; 5) помірне використання наочності; 6) відповідність наочності психологічним закономірностям сприймання; 7) відповідність наочності рівню розвитку спостережливості учнів; 8) інтерес учнів до розглядуваних наочних об'єктів; 9) зв'язок змісту наочного посібника з досвідом учнів. Правильно підібрана і використана наочність активізує навчально-виховний процес і формує у школяра відповідні знання, навички та вміння.

Перспективою для подальших досліджень буде визначення функцій та дидактичного значення сучасних засобів наочності у процесі навчання.

ЛІТЕРАТУРА

1. Артюшина М.В. Психологія діяльності та навчальний менеджмент: навч. посіб. / М.В. Артюшина, Л.М. Журавська [та ін.]; за заг. ред. М.В. Артюшиної. – К.: КНЕУ, 2008. – 336 с.

2. Гнедко Н.М. Формування готовності майбутніх учителів до застосування засобів віртуальної наочності у професійній діяльності: дис. ... канд. пед. наук: 13.00.04 / Наталя Михайлівна Гнедко. – Рівне, 2015. – 292 с.
3. Коменский Я.А. Избранные педагогические сочинения / Я.А. Коменский; под ред. А.А. Красновского – М.: Учпедгиз, 1955 – 640 с.
4. Малафійк І.В. Дидактика новітньої школи: навч. посіб. / І.В. Малафійк. – К.: Видавничий Дім «Слово», 2014. – 632 с.
5. Песталоцци Й.Г. Избранные педагогические сочинения: в 3 т. / Й.Г. Песталоцци; под ред. М.Ф. Шабаевой. – М.: Акад. пед. наук РСФСР, 1963. – Т. 2: 1791-1804. – 1963. – 563 с.
6. Савченко О.Я. Дидактика початкової школи / О.Я. Савченко. – К.: Абрис, 1997. – 416 с.

А.А. РОМАНИУК. ОСОБЕННОСТИ ПРИМЕНЕНИЯ СОВРЕМЕННЫХ СРЕДСТВ НАГЛЯДНОСТИ В НАЧАЛЬНОЙ ШКОЛЕ В КОНТЕКСТЕ НОВЫХ ПЕДАГОГИЧЕСКИХ ПАРАДИГМ

Резюме. Наглядность является неотъемлемой частью учебного процесса. Развитие информационно-коммуникационных технологий привело к появлению новых «современных средств наглядности», использование которых способствует не только улучшению организации учебного процесса, но и более качественной теоретической и практической подготовке учащихся к реалиям современной жизни.

Ключевые слова: наглядность, средства наглядности, современные средства наглядности, виды наглядности.

A.A. ROMANIUK. FEATURES OF THE APPLICATION OF MODERN MEANS OF VISIBILITY IN ELEMENTARY SCHOOL IN THE CONTEXT OF NEW PEDAGOGICAL PARADIGMS

The summary. Visibility is an integral part of the learning process. The development of ICT has led to the emergence of new «modern means of visibility», the use of which contributes not only to improving the educational process, but also a high quality theoretical and practical training of students for the realities of modern life.

Key words: visibility, visibility tools, modern clarity, the types of visibility.

Рекомендовано до друку.

Д-р. пед. наук, проф. Г.П. Коваль.

Одержано редакцією: 26.02.2016 р.

УДК: [378. 147. 016: 81' 243]: 005. 591. 6

Л.В. ДЕНИСЮК, Н.Р. ДАНИЛОВА

ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ ВИКЛАДАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ НА НЕМОВНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЯХ У ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ

Резюме. Стаття присвячується доцільності використання інноваційних технологій та Інтернет-ресурсів під час викладання іноземних мов. Розглядається короткий опис та характеристика інноваційних технологій у процесі викладання англійської мови. Висвітлюється актуальне питання характеристики інноваційних технологій та Інтернет-ресурсів.

Ключові слова: інноваційні технології, навчальний процес, розвиток мислення, Інтернет-ресурси, інтерактивність.

Постановка проблеми. У епоху змін, світового розвитку та глобалізації, знання іноземної мови стає життєвою необхідністю. Сьогодні надзвичайно високим є інтерес до проблем психолінгвістичного рівня, які розглядають мову як відображення соціокультурної реальності. Це, в свою чергу, призводить до необхідності вивчення цілісної картини світу, яка існує в культурній традиції будь-якого народу.

Сучасна система освіти проходить складний процес оновлення, реформування й трансформації відповідно до європейських вимог. Все це, з огляду на сучасні світові глобалізаційні тенденції, зумовило курс на пошук та впровадження інноваційних технологій та методик. Проблема навчання іноземних мов у вузі сьогодні, безумовно, вимагає системного аналізу мовленнєвої діяльності.

Оволодіння студентами на немовних спеціальностях вищих навчальних закладів освіти ґрунтовними знаннями, професійними вміннями та навичками є однією з найважливіших проблем у професійній підготовці.

Висококваліфікований фахівець має бути активним учасником міжкультурної комунікації, володіти навичками усного та писемного мовлення відповідно до професійної тематики, бути спроможним опрацювати іншомовну фахову літературу та інформативні матеріали. Тому навчальна дисципліна «Іноземна мова професійного спрямування» передбачає формування професійної іншомовної компетенції студентів, що є сприятливим для ефективної участі в процесі навчання та задоволення професійних потреб спеціаліста.

Тому проблема використання інноваційних технологій та Інтернет-ресурсів у процесі навчання англійської мови професійного спрямування майбутніх фахівців є надзвичайно **актуальною**.